

ת"פ (רמלה) 20331-01-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 20331-01-24 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד זאב אלוני

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. ברקע לכתב האישום: הנאשם, בן כ-20 במועד ביצוע העבירות, הוא בנה של המתלוננת, אשר מצויה בזוגיות מזה כ-11 שנים עם המתלונן. עובר להתרחשויות הביע הנאשם מורת רוח לנוכח הקשר בין אמו והמתלונן. ביום 2.1.24 בשעה 13:40 לערך, על רקע חשדו של הנאשם כי אמו יצאה עם המתלונן ערב קודם לכן, התקשר אליה הנאשם, ואיים לפגוע בה ו"לעשות לה בושות". המתלוננת השיבה לבנה בתקיפות, כי אינה רוצה לראותו, וכי תתלונן במשטרה. בסמוך לשעה 14:20 הגיע הנאשם למסעדה שבבעלותו של המתלונן, כשהוא מצויד בחפץ חד הנחזה לסכין. הוא פנה למתלונן שעבד במטבח, וקרא לו לצאת החוצה. משמיאן המתלונן, נכנס הנאשם למטבח, התקרב אל המתלונן, והניף את ידו שאחזה בחפץ החד בכיוון חזהו של המתלונן, כל זאת בעוד האחרון מתגונן מפניו ומנסה להרחיקו בידי וברגליו. בשלב זה דקר הנאשם את המתלונן באמצעות החפץ החד בחזהו בצד ימין. עובדים במקום נזעקו לעזרה ואחזו בנאשם, אשר הצליח להשתחרר ונמלט מהמקום. המתלונן פונה לחדר הטראומה במרכז הרפואי "שמיר". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן

עמוד 1

פצע דקירה בדופן בית החזה האחורי באזור הסקפולה הימנית, החודר לריאה הימנית, ללא דימום פעיל, תפליט פלואורלי קטן בצפיפות מעורבת עד HU50 מימין, חזה-אוויר קטן מימין, והוא אושפז לצורך טיפול.

2. הנאשם הופנה לקבלת תסקיר מבחן, אשר נערך בעודו נתון במעצר עד לתום ההליכים. עיקרי התסקיר יובאו בתמצית, במטרה למעט בחשיפת פרטים אישיים. הוריו של הנאשם התגרשו בהיותו ילד. הוא השלים 12 שנות לימוד, ונמצא פטור משירות צבאי על רקע נפשי. הנאשם תיאר טראומה שחוה כילד, מחלה קשה עמה נאלץ להתמודד, והתדרדרות במצבו הנפשי בעטיו טופל חלקית. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, וקצינת המבחן התרשמה כי אינו מאופיין בדפוסים שוליים עמוקים, וכי קשייו לווסת את התנהגותו נובעים ממצבו הנפשי. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, והביע תובנה לפסול שבהם. לדבריו, בתקופה שקדמה לאירוע התוודע לקשיים שחוותה אמו כתוצאה מהקשר עם המתלונן. הוא הסביר כי פעל מתוך רצון להגן על אמו, ולא התכוון לפגוע במתלונן בחומרה, אלא רק להפחידו ולפוצעו באופן קל. בדיעבד הוא מבין כי אסור היה לו לפעול כפי שפעל, מביע אמפתיה למתלונן, ושולל פתרון מחלוקות בדרכי אלימות. קצינת המבחן הפנתה לחוות הדעת הפסיכיאטרית, ממנה עולה כי הנאשם אובחן כמי שסובל מהפרעה פוסט טראומתית והפרעת אישיות. קצינת המבחן שוחחה עם אמו של הנאשם, אשר הפסיקה לדבריה את הקשר עם המתלונן, ומתעתדת להתמסר לטיפול בבנה ולשיקומו, לרבות פנייה למסגרות בריאות הנפש והרווחה. שיחה עם המתלונן העלתה כי הלה הצליח לחזור לשגרה, לאחר תקופה במהלכה זיכרון התקיפה טרד אותו. המתלונן סלח לנאשם על התנהגותו הפוגענית כלפיו, ומעוניין שהלה ימשיך בשגרת חיו במנותק ממנו. הוא איננו חושש מן הנאשם, אך הביע רצונו בענישה משמעותית, שתרתיע את הנאשם מפני התנהגות דומה בעתיד. קצינת המבחן התרשמה כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם, אשר זקוק לטיפול נפשי ולמענה מותאם במסגרת סל שיקום. לנוכח מצבו הנפשי, לא נמצא מתאים לטיפול בשירות המבחן, ומשכך המליצה על ענישה בעלת גבולות ברורים בדמות מאסר בפועל, אשר תמחיש לנאשם את חומרת מעשיו. באשר למשך המאסר, המליצה להתחשב במאפייניו של הנאשם, בגילו הצעיר ובהיעדר הרשעות קודמות. כן ביקשה להפנות את תשומת לב גורמי הטיפול בשב"ס לחשיבות בבניית תוכנית שחרור מתאימה לנאשם, בסיוע הרשות לשיקום האסיר, על מנת שיוכל לקדם זכאותו לטיפול במסגרות בריאות הנפש.

3. ב"כ המאשימה ביקשה לשקול לחומרה את האופן המתוכנן בו ביצע הנאשם את מעשיו, תוך הצטיידות בכלי תקיפה, זאת לאחר שאיים על אמו, מבלי שנרתע מדבריה כי תפנה למשטרה. הפגיעה הפיזית במתלונן חמורה (הוגש תיעוד רפואי עת/1), ופוטנציאל הנזק גבוה אף יותר, בהתחשב במיקום הפגיעה בחזהו של המתלונן. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 18-36 חודשי מאסר בפועל. היא ביקשה להתחשב בהודאתו של הנאשם, בגילו הצעיר, בהיעדר הרשעות קודמות ובנסיבות חייו המורכבות. מנגד, ביקשה לקבוע כי מידת קבלת האחריות איננה מיטבית, כשטען כי התכוון לפגוע קלות במתלונן ולהפחידו. הנאשם אינו מתמיד בטיפול פסיכיאטרי, באופן המעצים לשיטת המאשימה את הסיכון הנשקף ממנו. בהתחשב בהמלצתו הסופית של שירות המבחן, ביקשה לגזור על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

4. ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל רב לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולמצבו הנפשי. חוות הדעת הפסיכיאטרית מצאה שהנאשם כשיר אמנם לעמוד לדין ואחראי למעשיו, אלא שהמניע לביצוע העבירות נובע מרקע נפשי, באופן המצדיק התחשבות מיוחדת בקביעת מתחם העונש. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע כי המתלונן שוחרר מאשפוז ביום האירוע בחלוף כשעה ומחצה, וכנגזרת מכך ביקש לקבוע את מידת הנזק שנגרם לו. הוא ביקש להבחין בין נסיבות מעשיו של הנאשם לבין פסקי הדין שהגישה המאשימה, והפנה מצדו לפסקי הדין המצדיקים קביעת מתחם נמוך יותר, כזה שמתחיל, לשיטתו, בין 6-8 חודשים ברף התחתון. הנאשם מוכר על ידי הביטוח הלאומי כנכה בשיעור 100% (הוגשה אסמכתא ענ/1). הוא הודה במיחוס לו כבר בשלב החקירה במשטרה, עת נעצר לראשונה בחייו. מצבו המנטלי מקשה עליו עד מאוד להתמודד עם התנאים בבית המעצר (הוגשה אסופת מסמכים ענ/2). הנאשם אינו מאופיין בדפוסים שוליים, הביע אמפתיה למתלונן, הביע עמדה השוללת אלימות. הוא מצר מאוד על מעשיו. משכך ביקש להקל בעונשו ולהסתפק בתקופה מאסר בתחתית המתחם לו עתר. זה המקום לציין שבפתח ישיבת הטיעונים לעונש העידה אמו של הנאשם, היא המתלוננת. האם ביקשה להתחשב בבנה, בגילו הצעיר, במצבו הנפשי, בנסיבות חייו. היא שיתפה כי היא מעוניינת לסייע לו, וביקשה לאפשר לה לטפל בו מחוץ לכותלי בית הסוהר.

דברי הנאשם יובאו במלואם: "אני הבנתי את ההתנהגות שלי, זה לא בסדר, לא פותרים בעיות באלומות, אני כל יום חושב על זה וזה מפריע לי מה שעשיתי. אם הייתי מחזיר את הזמן אחורה לא הייתי עושה את זה. הבנתי שאני לא צריך להגיע לבית הסוהר. ראיתי ופגשתי אנשים שבחיים שלי לא פגשתי, לא ידעתי שהם קיימים, כל מיני סוגים של אנשים שהייתי רואה רק בסרטים. פתאום אני פוגש אותם וזה קשה. בהתנהגות שלי רציתי לעזור לאמא שלי. היא כל היום הייתה בוכה ועצובה. כל היום הייתה מושפלת. אין לי אבא. אין גבר שיכל להגן על אמא שלי, וזה היה הפתרון היחיד שיכולתי לעשות, אבל גם את זה לא הייתי צריך לעשות. אני הבנתי מאוחר, לצערי, שזה לא הפתרון. כשהגעתי לבית הסוהר הבנתי שאי אפשר לפתור ככה דברים, וצריך למצוא דרך אחרת. אם כולם היו פותרים בעיות ככה זה היה מאוד רע".

דין

5. פעם אחר פעם מתריעים בתי המשפט מפני הסכנה הגלומה בעבירות האלימות, קל וחומר כשנעשה במסגרתן שימוש בכלי משחית. ראו, מבין רבים, ע"פ 3867/23 מדינת ישראל נ' שנקור (11.7.23), פסקה 9:

"במקרים רבים עמד בית המשפט על החומרה היתרה שיש בעבירות אלימות חמורות המבוצעות באמצעות סכין, באשר המרחק התוצאתי בגדרן בין גרימת חבלה חמורה לבין גרימת תוצאה קטלנית הוא לעיתים קרובות עניין של מזל או ביש-מזל בלבד. על רקע זאת, הכירה הפסיקה בצורך להיאבק בסוג זה של עבירות באמצעות ענישה תקיפה ומרתיעה..."

ראו גם: רע"פ 4121/22 סנדוקה נ' מדינת ישראל (21.6.22), פסקה 8; ע"פ 5449/18 זון נ' מדינת ישראל (23.6.19), פסקה 9.

6. מגוון נסיבות לחומרה רובצות לחובתו של הנאשם: (-) האירועים התרחשו ביוזמתו המלאה, ללא מעורבות של הקורבנות או מעשה כלשהו מצדם העשוי להסביר את פעולותיו האלימות של הנאשם; (-) הוא פעל באופן מתוכנן, כשהצטייד מבעוד מועד בכלי משחית; (-) הוא החל את מעשיו באיום כלפי אמו, לא נרתע מדבריה כי תפנה למשטרה, ובמקום זאת בחר להמשיך במעשיו ולהסלימם; (-) הנאשם לא רק איים, אלא מימש את האיום; (-) הנאשם פעל באופן נחוש לבצע את זממו, לא ירא מאיש, לא מהתלונן שניסה להתגונן מפניו, ולא מנוכחותם של אחרים בזירת העבירה; (-) הנאשם דקר את המתלונן בחזהו - אזור רגיש בעל פוטנציאל נזק גבוה; (-) הנזק המוחשי שנגרם אינו קל ערך: הדקירה חדרה את ריאתו של המתלונן. כעולה מהתעודה הרפואית (עת/1), הלה חווה מספר אירועי ברדיקרדיה וירידה בלחץ הדם, כך שהוחלט לטפל בו בהחדרת נקז חזה, ובהמשך נזקק לקבלת מנת דם על רקע ירידה משמעותית בלחץ הדם. בניגוד לטענת ההגנה, המתלונן לא שוחרר מבית החולים ביום האירוע, אלא אושפז במחלקה לכירורגיית חזה להמשך טיפול, לאחר ששוחרר מהמחלקה לרפואה דחופה; (-) נקל להניח את תחושות האימה שחווה המתלונן בעת שהותקף ונדקר בחזהו על לא עוול בכפו.

7. עינתי בפסקי הדין שהגישו הצדדים, ואפנה לפסקי הדין שלהלן:

ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.6.09) (מבלי להתעלם כמובן מההבדל בהוראות החיקוק). המשיב, קטין בן 16 במועד ביצוע העבירות, הורשע בבית המשפט המחוזי בהתאם להודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. אביו של המשיב והמתלונן התווכחו בנוכחותו של המשיב על רקע אי תשלום חוב לוועד הבית. בנסיבות אלו הגיע המשיב כשהוא אוחז בסכין יפנית ודקר את המתלונן בצווארו ובידו השמאלית. המתלונן הובהל לבית חולים, שם אושפז למשך מספר ימים. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל בדעת רוב את ערעור המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונשו של המשיב על שנת מאסר בפועל, בקובעו: "בגין ויכוח של מה בכך, בו לא היה מעורב, הוא נטל לידיו סכין יפנית ופגע במתלונן בצורה קשה, ועיון בתצלום הפציעה מלמד עד כמה היה קרוב אותו אירוע להסתיים בתוצאה קטלנית. בנסיבות רגילות היה ראוי מבצעו של מעשה מסוג זה למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח. אולם, עובדת היותו של המשיב קטין חייבת גישה שונה ובחינה של דרכים טיפוליות... אולם, לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דינו".

ע"פ (מרכז-לוד) 29248-08-22 אלבאז נ' מדינת ישראל (19.12.22). המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות פציעה כשהעברין מזוין ואיומים. ברקע למעשים - סכסוך אזרחי בין המתלונן שהוא עורך דין, לבין המערער שהוא שייח' קהילה בעיר לוד. על רקע ויכוח בין השניים איים המערער על המתלונן וסטר בפניו. המתלונן ביקש לתעד את המערער והתרחק ממנו. בתגובה נטל המערער אבן גדולה, הטיח אותה בחוזקה בפניו של המתלונן, ובידו השנייה סטר בפניו פעם נוספת. המתלונן החל להימלט מהמקום בעוד המערער רודף אחריו, ואף השליך לעברו אבן שפגעה ברגלו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן דימום חזק באפו ובחלל הפה, כאבי ראש, בחילות והקאות, המטומה תת-עורית בראשו, חתכים באפו וצלקת בשני איזורי הפציעה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער על הכרעת הדין, אימץ את מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום, וקיצר קמעה מעונש המאסר בפועל, שהועמד על 16 חודשים, תוך התחשבות בגילו המבוגר של המערער, היעדר הרשעות קודמות, היותו אב לשבעה ילדים בהם שני קטינים, ותרומתו רבת השנים לקהילה כפי שתוארה על ידי עדי האופי.

רע"פ 6817/22 פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.22). המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין ופציעה כשהעברין מזוין. על רקע סכסוך חניה מתמשך בין הנאשם למתלונן, חסם המתלונן את מכוניתו של המבקש. בנו של המבקש ניגש לחלון הרכב של המתלונן על מנת להחזיק אותו פתוח. בזמן זה נטל המבקש סכין בעלת להב באורך 17 ס"מ, התקרב למתלונן ודקר אותו בכף ידו דרך חלון הרכב. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חבלות וחתכים בכף ידו שהצריכו תפריס. בית משפט השלום (הח"מ) קבע את מתחם העונש בין 10-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש שנת מאסר בפועל. ערעור המבקש נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 2335/21 פלוני נ' מדינת ישראל (11.4.21). המבקשת הורשעה בהתאם להודאתה (בשלב מתקדם של המשפט, לאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת - כלתה) בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים ופציעה בנסיבות מחמירות, בכך שאימה על המתלוננת ברצח, לאחר שהאחרונה הוכתה על ידי בנה של המבקשת וביקשה את עזרתה. המבקשת אחזה בחולצתה של המתלוננת ושרטה בסכין בפניה ובבית החזה. בית המשפט השלום קבע מתחם עונש בין 8-20 חודשי מאסר, עמד על מידת המסוכנות הגבוהה שנשקפת ממנה לפי הערכת שירות המבחן, ודחה את המלצתו להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות. על המבקשת נגזרו שנת מאסר בפועל בצד מאסר על-תנאי ופיצוי למתלוננת. ערעורה לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשתה לרשות ערעור.

8. אלמלא נסיבותיו של הנאשם ומצבו המנטלי, ראוי היה לקבוע את מתחם העונש בקרבה לזה שביקשה המאשימה. ברם, לעתים נסיבות אישיות חריגות של נאשם, יש בהן להשפיע לא רק על גזירת העונש בתוך המתחם, אלא אף על קביעת המתחם עצמו. ראו סעיף 40ט(5-9) לחוק העונשין. כן ראו ת"פ (נתניה) 61670-09-20 מדינת ישראל נ' פלונית (9.5.23); ת"פ (נתניה) 18481-06-21 מדינת ישראל נ' פלוני (25.1.23), לא פורסם; ת"פ (נתניה) 3430-09-19 מדינת ישראל נ' כליפה (18.1.23). בהתחשב בנסיבותיו המורכבות של הנאשם כפי שעלו מתסקיר המבחן, וקיבלו אישור

בהכרה בו כנכה בשיעור 100% על רקע תגובה בטר חבלתית (פוסט טראומה) (ענ/1), אני קובע את מתחם העונש בין 13-26 חודשי מאסר בפועל.

9. בקביעת העונש בתוך המתחם, מקובלת עליי טענת ההגנה, לפיה ראוי לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, זאת ממגוון שיקולים הנזקפים כולם לטובתו: (-) גילו הצעיר; (-) היעדר הרשעות קודמות; (-) שיתוף פעולה עם גורמי החקירה והודיה בפניהם במיוחד לו; (-) הודיה בבית המשפט, תוך קבלת אחריות, הבעת חרטה, חיסכון בצורך להעמיד את המתלוננים על דוכן העדים וחסכון בזמן שיפוטי; (-) קבלת אחריות בפני קצינת המבחן, תוך שיתוף במניעים שהביאוהו לביצוע המעשה; (-) תובנה בדבר הפסול שבמעשיו; (-) התרשמות קצינת המבחן כי אין המדובר במי שמאופיין בדפוסים שוליים, אלא במי שביצע את מעשיו על רקע מצוקה נפשית; (-) הסתגלותו של הנאשם לתנאי המעצר והמאסר קשה יותר משל אחרים, בשל מורכבות מצבו הנפשי.

מובן כי יש לחייב את הנאשם בפיצויים למתלונן, אך מנגד אינני רואה חובה להשית עליו קנס כספי. התרשמתי לטובה מכנות דבריו של הנאשם לפני ומדבריה של אמו, וכולי תקווה כי יאות לקבל טיפול ולהתמיד בו. תשומת לב רשויות שב"ס להמלצת שירות המבחן, לעשות כל שניתן לשלב את הנאשם בטיפול, הן בתוך בית הסוהר, והן לקראת שחרורו בסיוע הרשות לשיקום האסיר ומסגרות הרווחה ובריאות הנפש.

10. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו - 2.1.24.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע".

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון", לרבות אימים.

ד. פיצויים בסך 4,000 ₪ אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 2). הפיצויים ישולמו ב-8 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.9.24 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' תמוז תשפ"ד, 07 יולי 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.